
Sund fornuft

INTERVJU

MARTIN HOTVEDT

martin_hotvedt@hotmail.com

Universitetssykehuset Nord-Norge

Kreftlegen sier han aldri har jaget posisjoner. Likevel har Fredrik Sund gått gradvis fra tillitsverv til toppledelsen ved Universitetssykehuset Nord-Norge. Stadig har han endt der noen må ta ansvar – også den dagen han og kona havnet i en alvorlig bilulykke.

KLAR FOR Å LEDE: Fredrik Sund er fra mai 2026 klinikkleder ved Medisinsk klinikk, Universitetssykehuset Nord-Norge. Foto: Marius Fiskum

– Det smalt. Det ble vondt å puste, og kona mi var bevisstløs i nabosetet.

Fredrik Sund og kona var i godt driv i 100-sonen på den vinterkledde hovedveien i Nord-Sverige da det ut av intet dukket opp en bil i et kryss fra høyre.

– Det gikk så fort at bilens sikkerhetssystemer ikke rakk å slå inn, selv om vi kjørte godt under fartsgrensen på grunn av tilhengeren. Det bare ... smalt.

Den nyslåtte lederen for Medisinsk klinikk ved Universitetssykehuset Nord-Norge (UNN) i Tromsø sitter fremoverlent i skinnssofaen på kontoret, har pratet vel og lenge om ledelseskultur og utdyper hva han selv gjorde da han måtte ta styring i den dramatiske bilulykken i palmehelga i år.

– Man prøver jo å fokusere og skyve bort katastrofetankene. Man må bruke sunn fornuft og tenke enkelt. Tilbake til ABC og Plan BLÅST fra studietida.

Han pauser.

– Heldigvis våkna kona mi opp etter bare et minutt, ganske fortumla, sier han.

– Hva var det første dere sa til hverandre?

– Jeg spurte om hun hadde vondt noen steder. Hun satt i førersetet, og døra var presset inn. Differensialdiagnosene raste gjennom hodet: mulig knust fot, mulig knust bekken, mulig lårhalsbrudd. Jeg var litt hemmet selv, tenkte at milten min var skadet, men prøvde å få inspisert og sett om det var noen åpenbare store skader på henne. Det var det heldigvis ikke. Men vi hadde djevelsk vondt, begge to.

«Jeg spurte om hun hadde vondt noen steder. Hun satt i førersetet, og døra var presset inn. Differensialdiagnosene raste gjennom hodet»

Han trekker pusten.

– Så ringte vi ungene våre fra bilen, sa hva som hadde skjedd og at vi hadde det rimelig greit, men trengte flere undersøkelser.

40 lange minutter senere kom finske og svenske redningstjenester til, skar opp bildøra og fraktet dem til nærmeste akuttsykehus, som lå i Gällivare.

– Der ble vi gjennomundersøkt. Jeg endte opp med *bare* fem ribbeinsbrudd, og kona hadde hjernerystelse. Dere har vært heldige, sa den unge legen, og skrev oss raskt ut.

– Det var dramatisk.

– Veldig. Bilen ble kondemnert. Hengeren vi hadde bakpå, også. Hadde jeg vært katt, tror jeg åtte av ni liv røyk der.

Han smiler skjevt, og forteller at tog- og bussturen tilbake til Tromsø ble brukt til mental hygiene og debrifing.

Fredrik Sund

Født 1979 i Sandnessjøen

Cand.med., UiT Norges arktiske universitet, 2005

Turnuslege, St. Olavs hospital og Klæbu kommune, 2005–06

Lege i spesialisering, Helgelandssykehuset Sandnessjøen, 2007–08

Lege i spesialisering, Kreftavdelingen, UNN, 2008–14

Overlege, Kreftavdelingen, UNN, 2014–19
Seksjonsoverlege, Kreftavdelingen, UNN Tromsø, 2019–21
Master i helseledelse, Nord universitet, 2020
Konserntillitsvalgt, Helse Nord, 2010–12
Styremedlem, Helse Nord, 2010–14 og 2016–21
Konstituert klinikk sjef, Kirurgi-, kreft- og kvinnehelseklinikken, UNN, 2021–22 og 2024–25
Spesialrådgiver, Helse Nord, 2023–24
Assisterende klinikkleder, Medisinsk klinikk, UNN Tromsø, 2025–26
Klinikkleder, Medisinsk klinikk, UNN, 2026–d.d.

– Vi fikk vært sammen med familien hele påsken, pratet godt – og landet skikkelig etter en ukes tid. Det er rart med det, livet går videre.

Et forsiktig smil presser seg frem bak skjegget.

– Man må jo på jobb.

Leder sykehusets største klinikk

Og Fredrik Sund skal få nok å gjøre fremover. Helgelendingen skal lede om lag 1 200 årsverk fordelt på ni avdelinger i det som i fjor ble Universitetssykehuset Nord-Norges største klinikk.

OMSTILLINGER: Universitetssykehuset Nord-Norge er i 2024-2027 inne i en stor omstillings- og omstruktureringsprosess, som også blir en del av arbeidshverdagen til klinikkleder Fredrik Sund. Foto: Marius Fiskum

Som del av omstillingsprogrammet «Vi fornyer UNN» la sykehuset om organiseringen våren 2025. Ett av grepene var å samle de medisinske fagene i én ny klinikk.

På papiret var målet bedre koordinering, kapasitetsutnyttelse og mer likeverdige tjenester. I praksis var prosessen krevende. Høringsrundene viste ulike syn på flere sentrale grep, og sykehusledelsen skrev selv at ny

organisering «tok mye oppmerksomhet i organisasjonen». I det bredere omstillingsarbeidet mente tillitsvalgte også at korte høringsfrister ga begrenset rom for reell medvirkning.

– Akkurat nå er jeg i en slags interimfase. Jeg har litt jeg skal avslutte fra min gamle stilling og en del nytt å sette meg inn i. Ni avdelinger fra fem ulike klinikker ble fusjonert, og fem kulturer skal bli til én. Heldigvis er det kjente medarbeidere. Jeg har bare flyttet kontor tre meter nedover gangen, smiler han lurt.

Sund har gradvis jobbet seg oppover i sykehusledelsen de siste årene.

Først var han konstituert klinikkssjef for tidligere Kirurgi-, kreft- og kvinnehelseklinikken, deretter assisterende klinikkleder ved Medisinsk klinikk, før han ble konstituert klinikkleder. Og så, denne våren, tok han over som klinikkleder på fast basis.

– Hva sier denne CV-en om deg?

– Tja ... at jeg ikke er flink til å si nei og at jeg stiller opp når jeg blir spurt?

Han humrer lett, før han får tenkt seg om:

– Muligheten for å påvirke, forme og utvikle helsetjenester til befolkningen i Nord-Norge sammen med et bra lag er vanskelig å takke nei til. Det er et utrolig stort samfunnsoppdrag.

«Muligheten for å påvirke, forme og utvikle helsetjenester til befolkningen i Nord-Norge sammen med et bra lag er vanskelig å takke nei til. Det er et utrolig stort samfunnsoppdrag»

– Hva blir nytt?

– Våre ideer, planer og tankeganger endres ikke så mye. Men min rolle blir litt endret, og jeg skal få rekruttert en god høyre hånd. Så har vi et oppdragsbrev fra direktøren å forholde oss til. I sykehusets store omstillingsarbeid er det hundrevis av mål, delmål og tiltak.

– Vi må bedre tre ting: økonomikontrollen, tilgjengeligheten for pasientene og stabilisering av turnusarbeidere, sier han, og peker i bordet.

– Vi gjør ikke endringer for å lage finere organisasjonskart, men for å treffe på oppdraget vårt.

KJENT I GANGENE: Fredrik Sund har vært innom mange lederroller ved UNN Tromsø de siste årene, og kjenner gangene godt. Foto: Marius Fiskum

Fredrik Sund har ingen klar ledelsesfilosofi, forteller han.

– Jeg er ikke så glad i sånne svulstige begreper.

– Men hvis du *må* formulere en?

– Jeg har i hvert fall noen verdier og holdninger om hvordan vi i fellesskap skal videreutvikle det gode som skjer, men også ta noen steg videre inn i fremtiden. Selv om dette høres klisjéaktig ut, har sykehusets verdier satt seg hos meg: kvalitet, trygghet, respekt og lagspill. Sånn sett er det jo takknemlig å få jobben som klinikkleder her, fordi jeg har med meg en kompetent gjeng med flere perspektiver og som kan gi meg litt motstand. Det *må* være litt tyggemotstand. Vi kan ikke være et konsensusforum, og da *må* vi ha trygghet innad i laget. Et sykehus er et stort maskineri som går som smurt 90 % av tiden, så *må* vi forbedre de siste 10 %. Jeg kommer til å møte kvister hver dag, men det er en del av jobben å ha langlysene på og se fremover.

– Dette høres da absolutt ut som en ledelsesfilosofi?

– Ja, kanskje det? Men husk at jeg er en enkel mann fra Helgeland. Dette oppleves for veldig mange som svulstig når man prater om det. Det gjør det også for meg, nærmest unnskylder han seg.

Han klør seg i skjegget.

– Både som medarbeider, tillitsvalgt og leder har jeg vært på utrolig mange seminarer og samlinger om ledelsesfilosofi. Man har *vinnerledelse*, *gorillaledelse* og *paradoksledelse*. Og så videre.

Han spretter litt frem, rister på hodet og lager bølger med hendene.

– I en bok om organisasjonsledelse trekkes dette frem som trender som svinger. Konklusjonen min er at man *må* finne sin vei, eie den og være autentisk. Så blir det vel bra, smiler han nikkende.

«Konklusjonen min er at man må finne sin vei, eie den og være autentisk. Så blir det vel bra»

Sund måtte bli godt voksen før han påtok seg større lederjobber.

– Jeg fikk tilbud tidligere i karrieren. Den gang tenkte jeg at jeg var for ung, manglet legitimitet og pondus. Da jeg fikk det første tilbudet om å bli konstituert klinikkleder, tenkte jeg som 40-åring at hvis jeg sa nei, ville jeg gjøre meg selv irrelevant. Det var en modningsprosess. Jeg har aldri hatt noen drøm om å bli leder eller sjef. Makt og myndighet – sånne ting har aldri drevet meg.

Fra Sandnessjøen til Tromsø

Fredrik Sund vokste opp i Sandnessjøen på Helgelandskysten, der sørvestkuling og regn la seg som en fast kulisse over barndommen.

Foreldrene var lærere og politisk røde, noe Sund senere også ble. Hjemmefra fikk han tidlig en interesse for samfunn, rettferdighet og systemer.

– De var forbilder for meg, og dette med solidaritet, fellesskap og det å ta ansvar har jeg nok fra dem, forteller han.

Han drev med alt som barn, fotball, håndball, badminton og tennis, og hevder han satset på bredden. Selv om han var ganske flink i alle fag på skolen, hadde han aldri noen legedrøm.

– Jeg søkte først farmasi og kom inn, måtte i Forsvaret, og søkte senere medisin og kom inn der. Det hele fremstår vel litt tilfeldig ... eller kanskje ikke. Det var i hvert fall en enorm frihetsfølelse å sette seg i den store leiebilen og kjøre nordover til Tromsø, selv om alle barndomskompisene mine dro sørover. Broren min var allerede godt i gang på det samme studiet, og var kanskje middels fornøyd med at jeg kom oppover til hans revir.

Morens bortgang den samme høsten, satte preg på studieoppstarten.

– Det første året gikk naturligvis trått. Jeg mistet den tidlige sosialiseringen, følte meg litt malplassert og smådeprimert. Men etter et år i min egen misnøye snudde det. Jeg ble aktiv i studentidretten, begynte å møte pasienter på studiet og fikk et større sosialt nettverk. I bunnen er jeg en utpreget ekstrovert type, så fra da av stortrivdes jeg i storbyen Tromsø, smiler han.

Etter turnustjeneste i Trøndelag og et år på medisinsk avdeling i hjembyen satte han igjen kursen mot Tromsø for å prøve livet som kreftlege.

– Det ble en fantastisk arbeidsplass, og samme høst traff jeg jo hun som skulle bli min kone. Jeg dro på jobbintervju og stevnemøte samme dag, legger han til.

«Det ble en fantastisk arbeidsplass, og samme høst traff jeg jo hun som skulle bli min kone. Jeg dro på jobbintervju og stevnemøte samme dag»

Tidligere kollegaer omtaler ham som kreftavdelingens faglige potet og en mann med talent for de tunge samtalene. Samtidig med spesialiseringen i onkologi tok tillitsverv større plass i arbeidshverdagen.

TILBAKE PÅ GAMLE TRAKTER: Fredrik Sund jobbet mange år på kreftavdelingen, her på gamle trakter sammen med overlege Thomas Kilvær (t.v.) og stråleterapeut Tove Solvang. Foto: Marius Fiskum

– Tillitsverv har på en måte fulgt meg helt fra elevrådet på barneskolen. Jeg var hovedtillitsvalgt i Forsvaret, plasstillitsvalgt, klinikkstillitsvalgt og til slutt konserntillitsvalgt for Akademikerne på heltid i to år.

– Du har sittet på begge sider av bordet når det kommer til ledelse?

– Jeg tror jeg har sittet på alle plasser rundt hele bordet!

– Hva har det lært deg?

– Dyp innsikt i systemet vi jobber i, altså selve modellen. Så tenker jeg at det er viktig som leder å bruke tillitsvalgte som en ressurs og tenke at vi sammen skal levere varene på best mulig måte. Jeg er opptatt av å inkludere tillitsvalgte, og ikke bare fordi man «må».

– Hva har vært drivkraften bak disse tillitsvervene?

– Interessen for å bidra, engasjement, utvikling, sier han, og gestikulerer.

Det var visstnok kona som var pådriver da Sund valgte å ta en master i helseledelse.

– Hun mente at all den tiden jeg brukte på TV-serier kunne brukes til noe mer fornuftig, som en doktorgrad eller lignende, sier han, før han unnskylder seg selv:

– For å finne de virkelig gode seriene må du gjennom mye dårlig, altså!

Han fortsetter:

– Masteren i helseledelse ga meg først og fremst et stort og godt nettverk, men også en god formalskolering i faget, sier han, og presiserer:

– Det var ikke *bare* konas idé, altså. Igjen var det denne driven til utvikling. Kanskje er det et trekk ved meg selv, men også et trekk fra skolevesenet. Man fullfører videregående, så skal man studere, så skal man fullføre LIS1-delen, så skal man bli ferdig spesialist. Man blir jo vant til denne fremdriften, ikke sant, og jeg tenker: Er det ikke noe mer? Hva er det neste?

Podkastavhengig

Sund virker å ha landet nå, med langlysene på fremover. Den hektiske arbeidshverdagen krever samtidig en fritid med rom for refleksjon og avkobling. Mens kona tar med tenåringsdøtrene i stallen til de to hestene de eier, har Sund ansvaret for husarbeid, hundelufting og matlaging.

KOBLER AV MED HUNDELUFTING: Sund har ansvaret for hundeluftingen hjemme, mens kona og døtrene er i stallen. Foto: Marius Fiskum

I bakgrunnen summer stort sett alltid en politisk podkast.

– Det er mange ting i verden jeg prøver å følge med på og å sette meg inn i for å få et bredere perspektiv. Det som skjer i USA, opprører meg. Vi lever i en volatil verden, og det er mange doble standarder. Jeg bruker internasjonal politikk som en rettesnor i eget liv, sier han, og utdyper:

– Når jeg synes at noe er tungt eller vanskelig, det være seg i partnerskapet, foreldrerollen eller i lederrollen, så minner jeg meg på at det ikke er som i Sudan eller Gaza eller Iran. Verden er ikke en rettferdig plass, og livet kan være brutalt og urettferdig. I Norge har vi det utrolig bra, og jeg føler meg veldig privilegert her i Nord-Norge. Vi er trygge og beskyttet. Vi har gode ordninger, og jeg jobber for å bevare velferdsstaten vår, sier han, og legger til:

– Politisk podkast kan enkelt integreres med både husvask, løping og matlaging.

«Vi er trygge og beskyttet. Vi har gode ordninger, og jeg jobber for å bevare velferdsstaten vår»

- Dine venner kaller deg en mat- og vinsnobb?
  - Haha. Definer snobb?
  - Fortell!
  - Jeg kjøper ikke dyr vin, altså. Men interessen utvikler seg, og jeg er veldig glad i god mat, tilpasset drikke og kanskje mest den sosiale rammen rundt. Det blir en slags investering, og jeg drar ofte ut på restaurant med kona og venner.
  - Når var sist det virkelig satt?
  - Forrige helg, på Kvitnes Gård sammen med kona. Det var julegaven min til henne, en todagers kulinarisk opplevelse. Den føltes enda viktigere etter ulykken, avslutter han, før han snører joggeskoene, tar på seg treningsjakka og springer hjemover.
-

Publisert: 22. juni 2026. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.26.0342
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. juni 2026.